

Sygn. akt II Cz 88/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Starosta

Sędziowie: SO Wojciech Borodziuk

SO Tomasz Adamski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2014 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w

W.

przeciwko: Szpitalowi (...) im. dr A. J. w B.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 15 października 2013

roku sygn. akt I C 2386/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

II Cz 88/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 października 2013 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 770,20 zł, umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (co do kwot: 10.106,22 zł i 12.400 zł) i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4.834 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w połączonych sprawach I C 2386/13 i I C 2387/13. Sąd I instancji wskazał, że o kosztach orzekł zgodnie z ogólną regułą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 i 3 kpc). Powód wniósł pozew nie weryfikując wcześniej stanu swych rachunków bankowych i nie ustalając, że należności których zasądzenia się domagał zostały już przez pozwanego zaspokojone i to miesiąc przed wniesieniem obu powództw. Późniejsze cofnięcie powództwa (co do roszczenia głównego) nie zmienia oceny, że powód przegrał postępowanie co do jego zasadniczej części i skutkować musiało zasądzeniem kwoty 4.834 zł (wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym po 2.400 zł - § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 34 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa). Zażalenie na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu wniósł powód domagając się jego zmiany poprzez nieobciążania powoda kosztami procesu. W uzasadnieniu podał, że powód wytoczył powództwo będąc przekonany o słuszności swych żądań, a pozwany swym niesumiennym zachowaniem polegającym na zapłacie należności z kilkumiesięcznym opóźnieniem spowodował konieczność wytoczenia sprawy o zapłatę. Realia niniejszej

sprawy przemawiają - w jego ocenie - za zastosowaniem przez sąd instytucji opisanej w art. 102 kpc i nieobciążanie go kosztami przegranego procesu zgodnie z zasadami słuszności.

2

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie z regułą określoną w art. 98 § 1 kpc koszty procesu ponosi strona przegrywająca proces, w niniejszej sprawie zatem powód. W art. 102 kpc przewidziany jest wyjątek od powyższej zasady pozwalający - w szczególnie uzasadnionych przypadkach - na odstąpienie od obciążania obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu. Z sytuacją taką nie mamy jednak do czynienia w przedmiotowej sprawie. Sąd odwoławczy podziela ustalenia i wywód prawny poczynione przez sąd I instancji co do przesłanek, którymi kierował się sąd wydając rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu. Wystąpienie z powództwem o zapłatę w dwóch sprawach, i to o ponad 10.000 zł w każdej ze spraw, bez wcześniejszej weryfikacji czy należność została uiszczona dobrowolnie przez pozwanego (co nastąpiło na miesiąc przed złożeniem pozwów) nie może zostać ocenione inaczej niż jako niedbałe działanie powoda i to reprezentowanego przez fachowego pełnomocnika. Zasady słuszności warunkujące zastosowanie instytucji zawartej w art. 102 kpc obejmują wystąpienie w sprawie wypadków szczególnie uzasadnionych, które powodują, że zasądzenie kosztów na rzecz wygrywającego przeciwnika w całości, a nawet w części, byłoby sprzeczne z powszechnym odczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego (por. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 roku, V Cz 132/12). Przepis ten nie może być wykładany rozszerzająco jako unormowanie szczególne. W realiach niniejszego procesu ani charakter sprawy, ani przyczyna nieuwzględnienia powództwa nie przemawiają za możliwością zastosowania regulacji opisanej w art. 102 kpc, a rozstrzygnięcie sądu I instancji co do obciążenia powoda kosztami procesu - zarówno co do zasady, jak i co do wysokości - jest prawidłowe.

3

Wobec powyższego Sąd Okręgowy zażalenie uznał za bezzasadne i na podstawie przepisów art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc je oddalił.